

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **LUNA PT s. r. o.**, se sídlem Žernovická 221, Prachatice, zast. JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou se sídlem třída Míru 146, Český Krumlov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2017, čj. 23221/17/5300-22442-706033, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 6. 2018, čj. 51 Af 29/2017-38,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 6. 2018, čj. 51 Af 29/2017-38, **se ruší.**
- II.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2017, čj. 23221/17/5300-22442-706033, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti částku **24 931 Kč** k rukám advokátky JUDr. Mileny Novákové **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 28. 4. 2016 dodatečné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2013, ve kterém vykázala uskutečněná zdanitelná plnění na řádku č. 1 v záporné výši, základ daně –5 673 560 Kč, DPH 21% –1 191 448 Kč, a na řádku č. 20 vykázala dodání zboží do jiného členského státu v hodnotě 5 673 560 Kč.

[2] Žalobkyně k výzvě správce daně k odstranění pochybností uvedla, že dodatečné daňové příznání podala jako reakci na výsledky daňové kontroly za zdaňovací období leden 2013 ve věci dodání zboží (dveří) na Slovensko v lednu 2013, které však finanční orgány posoudily jako dodání zboží v tuzemsku, a žalobkyně proto nesplnila ve smyslu § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), podmínku pro osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu. Podle závěrů finančních orgánů pak dobropis (opravný daňový doklad), který žalobkyně vystavila s datem uskutečnění zdanitelného plnění dne 31. 5. 2013, spadá do zdaňovacího období květen 2013 a pro posouzení zdaňovacího období leden 2013 není rozhodný.

[3] Finanční úřad pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v Prachaticích (dále jen „správce daně“), doměřil dodatečným platebním výměrem ze dne 22. 7. 2016 žalobkyni DPH za zdaňovací období květen 2013 v nulové výši. Správce daně dovedl, že daň nebyla v původním daňovém příznání za květen 2013 vykázána v nesprávné výši, žalobkyně nebyla oprávněna vystavit opravné daňové doklady č. 1012013 (datum uskutečnění zdanitelného plnění dne 31. 5. 2013, na částku –5 673 560 Kč, DPH –1 191 447 Kč) a fakturu č. 1022013 (datum uskutečnění zdanitelného plnění dne 31. 5. 2013, na částku 5 673 560 Kč, DPH 0) - na obou dokladech předmět plnění: výroba dveří, množství 134. Správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně v květnu 2013 nedodala na Slovensko žádné zboží. Správce daně proto dovedl, že údaje vykázané v dodatečném daňovém příznání za květen 2013 nejsou správné a žalobkyně neprokázala oprávněnost snížení uskutečněných zdanitelných plnění. Správce daně nevyhověl důkazním návrhům žalobkyně, neboť skutkový stav byl již dostatečně zjištěn v řízení souvisejícím se zdaňovacím obdobím leden 2013.

[4] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 5. 2017 změnil dodatečný platební výměr správce daně tak, že žalobkyni doměřil DPH za květen 2013 ve výši 984 668 Kč, a uložil jí povinnost zaplatit penále ve výši 196 933 Kč. Žalovaný dále dodatečný platební výměr změnil v části týkající se bankovního spojení; ve zbytku jej ponechal nezměněn.

[5] Žalovaný se v převážné míře ztotožnil se závěry správce daně, ale na rozdíl od něj dospěl k závěru, že dodávka zboží dle opravných daňových dokladů s datem uskutečnění zdanitelného plnění 31. 5. 2013 byla uskutečněna a zboží bylo dodáno odběrateli REMAND TRADE s. r. o. Tato dodávka přitom nesouvisela s dodávkou ze dne 4. 1. 2013 a žalobkyně u ní neprokázala splnění podmínek pro osvobození od daně dle § 64 ZDPH. Dodávku zboží je proto nutné posoudit jako tuzemské zdanitelné plnění s povinností přiznat daň na výstupu. U zdanitelného plnění dle faktury č. 1022013 činí DPH 984 668 Kč ze základu daně 4 688 892 Kč (cena celkem 5 673 560 Kč).

[6] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, kterou krajský soud zamítl rozsudkem označeným v záhlaví, v němž se ztotožnil se závěry žalovaného.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[8] Stěžovatelka nejprve vytkla, že krajský soud se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a námitkou překvapivosti jeho postupu, přestože tyto námitky v žalobě nevznesla. Naopak s uplatněnými žalobními námitkami se krajský soud nevypořádal.

[9] Stěžovatelka namítla, že žalovaný ani krajský soud nehodnotili důkazy, které jsou součástí daňového spisu z daňové kontroly za zdaňovací období leden 2013. Žalovaný přitom kladl důraz na nesprávně označenou fakturu z května 2013, která však byla pouze kopií účetních dokladů, které se vztahovaly k chybné dodávce z ledna 2013 (nedodání zboží a jeho reklamace). Touto skutečností se však žalovaný nechtěl zabývat a nesprávně dovodil, že se jedná o novou dodávku zboží. Žalovaný ignoroval obsah odvolání stěžovatelky, jí navržené důkazy a požadoval prokázání nějakých dodávek v květnu 2013 na Slovensko, přestože žádné takové dodávky neproběhly. Podle stěžovatelky je zarážející, že nesrovnalost na faktuře č. 1022013 bránila posoudit doklad pro „nárok na odpočet“, ale nebránila ji použít k doměření daně již jednou neoprávněně vyměřené.

[10] Stěžovatelka zdůraznila, že jí byla prvním platebním výměrem za zdaňovací období leden 2013 doměřena daň i za zboží, které bylo dodáno na Slovensko. Proti tomu se stěžovatelka při daňové kontrole za zdaňovací období leden 2013 bránila, ale všechny jí navržené důkazy finanční orgány odmítly s tvrzením, že měsíce únor až květen nejsou předmětem kontroly. Z tohoto důvodu stěžovatelka uplatnila nárok na odpočet opravnými doklady za květen 2013.

[11] Přestože je z napadeného rozsudku patrné, že plnění z května 2013 se vztahuje k 134 ks dveří dodaných osobně stěžovatelkou na Slovensko v únoru a květnu 2013 v rámci reklamace, převzal krajský soud argumentaci žalovaného o existenci nějakého dalšího plnění (dodávky zboží) v květnu 2013 uvedeného v opravných daňových dokladech č. 1012013 a 1022013, aniž pro to byl v daňovém spise jakýkoli důvod. Argumentace krajského soudu, kterou převážně přebírá od žalovaného, si tak odporuje.

[12] Krajský soud se při hodnocení žalobní námitky dvojího zdanění nezabýval obsahem celého daňového spisu, ale „odtrhl“ pouze část týkající se května 2013, kterou hodnotil izolovaně bez ohledu na obsah dalších dokladů. Stěžovatelka proto setrvala na námitce, že popsáním postupem bylo opakovaně zdaněno zboží, které bylo od DPH osvobozeno. Žalovaný a krajský soud se v této souvislosti nezabývali ani otázkou, co vedlo správce daně k tomu, že DPH stanovil v nulové výši.

[13] Souhlasí-li pak krajský soud s názorem žalovaného, že dodatečné daňové přiznání nelze podat po uplynutí 3 let od konce příslušného zdaňovacího období, pak není jasné, proč není též prekludována možnost správce daně opětovně daň vyměřit.

[14] Stěžovatelka navrhla, aby NSS napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu.

[16] K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný uvedl, že stěžovatelka předložila pouze opravný daňový doklad č. 1012013 a fakturu č. 1022013. Stěžovatelka odkazovala pouze na důkazy, které se vztahovaly k dodávce dveří ze dne 4. 1. 2013, resp. dodávce 91 ks dveří ze dne 28. 2. 2013. Správce daně využil hodnocení důkazů, které byly provedeny při daňové kontrole za zdaňovací období leden 2013, i při postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období květen 2013. Podle žalovaného tedy nebyly opomenuty žádné důkazní prostředky a skutkový stav byl řádně zjištěn.

[17] K námitce stěžovatelky, že si žalovaný „vymyslel“ teorii o dalších dodávkách zboží, odkázal žalovaný na své rozhodnutí, podle něhož faktura č. 1022013 a daňový doklad č. 1012013 nijak nesouvisí s dodávkou zboží ve zdaňovacím období leden 2013.

[18] K námitce stěžovatelky, že je zarážející, že nesrovnalost na daňovém dokladu č. 1022013 nebránila jeho použití k doměření daně, žalovaný uvedl, že daňový doklad, na základě kterého je uplatňováno osvobození od daně, musí podle § 29 odst. 2 písm. a) ZDPH obsahovat odkaz na příslušné ustanovení ZDPH, ustanovení předpisu EU nebo jiný údaj uvádějící, že plnění je od daně osvobozeno. Na daňovém dokladu č. 1022013 však takový údaj chybí a odběrateli (REMAND) tak nemohlo být zřejmé, že stěžovatelka má toto plnění osvobozeno od daně a že právě odběratel je ten, kdo má daň přiznat. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nepředložila jiné důkazní prostředky prokazující dodání zboží do jiného členského státu, nemohlo jí být přiznáno osvobození od daně v rámci intrakomunitárního dodání zboží dle § 64 odst. 1 ZDPH a plnění bylo třeba posoudit jako dodání zboží dle § 13 ZDPH (tj. tuzemské plnění s povinností přiznat daň na výstupu).

[19] Ke kasační námitce, proč, když bylo dodatečné daňové přiznání podáno po lhůtě, není prekludována také možnost správce daně vyměřit daň, žalovaný opětovně odkázal na své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu, z nichž je zřejmé, že stěžovatelka nedodržela lhůtu pro opravu základu daně a výše daně dle § 42 odst. 5 ZDPH, ani lhůtu pro podání dodatečného daňového přiznání dle § 141 daňového řádu. Správce daně může vyměřit (resp. doměřit) daň ve lhůtě pro stanovení daně, která je upravena v § 148 daňového řádu. Tato lhůta se počítá odlišně od lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání.

[20] K námitce dvojího zdanění žalovaný odkázal na rozsudek krajského soudu. Žalovaný k této námitce dále uvedl, že stěžovatelka v lednu 2013 nedodala 91 ks dveří a že 43 ks dveří bylo reklamováno, proto dne 31. 5. 2013 vystavila fakturu č. 6313 – dobropis k faktuře č. 113 ze dne 4. 1. 2013, kterou deklarovala dodání 416 ks dveří ve zdaňovacím období leden 2013. Finanční orgány dobropis č. 6313 nezpochybnily, byl zahrnut do evidence pro daňové účely podle § 100 ZDPH za zdaňovací období květen 2013 a za toto období také byla na jeho základě snížena hodnota původního plnění odpovídající 134 ks dveří. Stěžovatelka dále deklarovala fakturou č. 2415 ze dne 28. 2. 2013 dodání 91 ks dveří - ani tato dodávka nebyla zpochybněna. K 43 ks reklamovaných dveří stěžovatelka uvedla, že tyto dveře jí její odběratel nevrátil. Žalovaný je proto přesvědčen, že faktura č. 1022013, a to ani ve spojení s opravným daňovým dokladem č. 1012013, nemá souvislost s dodávkou ze dne 4. 1. 2013 a jedná se o novou dodávku dveří, u které ovšem stěžovatelka neprokázala osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Kasační stížnost je důvodná.

[22] V první řadě NSS konstatuje nedůvodnost námitky stěžovatelky, že v žalobě nenamítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

[23] Nepřezkoumatelností je třeba rozumět vadu, která zpravidla souvisí s nedodržením požadavků, které jsou kladeny procesním právním předpisem na výrok o odůvodnění správních rozhodnutí. S nepřezkoumatelností souvisí také otázka, zda se správní orgán zabýval všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci, resp. námitkami a důkazními návrhy účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost obvykle předchází nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť nesrozumitelnost rozhodnutí neumožňuje soudu určit ani to, o čem a jak správní orgán rozhodl (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, čj. 3 As 51/2007-84).

[24] Ze žaloby přitom vyplývá, že stěžovatelka namítala např.: „SD nepřiblížil ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, nedostatečně zhodnotil provedené důkazy, nehodnotil důkazy svědčící ve prospěch žalobkyně“, dále, že žalovaný ignoroval jí navržené důkazy. Již z uvedeného je zřejmé, že stěžovatelka namítala, že se žalovaný nezabýval všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci, námitkami a důkazy; tedy (jinými slovy řečeno) namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav, jehož pravidelným důsledkem je nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Krajský soud je přitom k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí povinen přihlížet z úřední povinnosti, pokud vada spočívající v nepřezkoumatelnosti brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.

[25] Obdobné závěry platí též pro námitku překvapivosti. Nejen v žalobě, ale i v kasační stížnosti se stěžovatelka pozastavuje nad tím, že žalovaný jí na rozdíl od správce daně doměřil DPH, aniž uvedl, z jakého důvodu tak činí. V žalobě stěžovatelka výslovně uvedla, že takový závěr je pro ni „překvapivý“.

[26] K dalším kasačním námitkám NSS uvádí, že v předcházejícím daňovém řízení, které se vztahovalo ke zdaňovacímu období leden 2013, byla posuzována dodávka dveří na Slovensko. Žalovaný k odvolání stěžovatelky proti dodatečnému platebnímu výměru na DPH za zdaňovací období leden 2013 dovodil, že jelikož opravný daňový doklad stanoví datum zdanitelného plnění na 31. 5. 2013, spadá jeho předmět (reklamace 43 kusů a nedodání 91 kusů dveří) do zdaňovacího období květen 2013.

[27] Stěžovatelka, která ve vztahu k daňovému období leden 2013 neprokázala dodávku dveří na Slovensko, se snažila tuto situaci „napravit“ tak, že v květnu 2013 vystavila sporné opravné daňové doklady, a to, jak tvrdí, právě k předchozí dodávce dveří na Slovensko (stěžovatelka tyto sporné daňové doklady označuje za kopie původních). Právě v reakci na výsledky daňové kontroly za zdaňovací období leden 2013 podala dne 28. 4. 2016 dodatečné daňové přiznání.

[28] Z hlediska možnosti podat dodatečné daňové přiznání lze ve shodě s finančními orgány a krajským soudem poukázat na znění § 43 odst. 4 ZDPH, podle kterého *opravu výše daně nelze provést po uplynutí 3 let od konce zdaňovacího období, ve kterém vznikla povinnost přiznat daň u původního plnění.*

[29] Sama stěžovatelka totiž tvrdila, že původním plněním měla být dodávka 416 kusů dveří (včetně sporných 134 kusů dveří sporné „*květnové dodávky*“) v lednu 2013. Třiletá objektivní lhůta k opravě daně tedy ve vztahu k tomuto tvrzenému původnímu plnění marně uplynula ke dni podání dodatečného daňového přiznání, tj. ke dni 28. 4. 2016.

[30] Dle názoru NSS jsou rovněž správné závěry finančních orgánů a krajského soudu, že stěžovatelka nedodržela ani subjektivní lhůtu pro podání dodatečného daňového přiznání podle § 141 odst. 1 a 2 daňového řádu.

[31] Podle § 141 odst. 1 daňového řádu *zjistí-li daňový subjekt, že daň má být vyšší než poslední známá daň, je povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil, dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování a ve stejné lhůtě rozdílnou částku uhradit. Tato povinnost trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně. Poslední známá daň je výsledná daň, jak byla správcem daně dosud pravomocně stanovena v dosavadním průběhu daňového řízení o této dani.*

[32] Podle § 141 odst. 2 daňového řádu *daňový subjekt je oprávněn ve lhůtě podle odstavce 1 podat dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování na daň nižší, než je poslední známá daň, jestliže daň*

byla stanovena v nesprávné výši; v tomto dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování nelze namítat vady postupu správce daně.

[33] Z citovaných ustanovení plyne, že stěžovatelka měla podat dodatečné daňové přiznání do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém zjistila, že daň byla stanovena v nesprávné výši. Skutečnost (tvrzení stěžovatelky), že část *plnění z ledna 2013* nebyla dodána a další část byla reklamována, musela být stěžovatelce nepochybně známa *nejpozději dne 31. 5. 2013*, neboť tohoto dne vystavila dobropis č. 6313. Subjektivní lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání proto marně uplynula *dne 30. 6. 2013*.

[34] Krajský soud rovněž správně poukázal na nelogičnost tvrzení stěžovatelky, že se o popsáných okolnostech dodání sporné části dodávky dveří dozvěděla až dne 28. 4. 2016 v souvislosti s výsledkem odvolacího řízení týkajícího se platebního výměru za zdaňovací období leden 2013. Krajský soud příležitostně v této souvislosti poukázal na skutečnost, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 18. 2. 2016, kterým bylo rozhodnuto o odvolání proti uvedenému platebnímu výměru, pouze konstatoval, že „*plnění dobropisované daňovým dokladem (dobropisem) č. 6313 je samostatným plněním vztahujícím se k daňovému období květen 2013*“. Nelze než souhlasit se závěrem, že pokud stěžovatelka vystavila dobropis dne 31. 5. 2013, musela jednoznačně nejpozději k tomuto dni vědět o skutečnostech, které dle jejího tvrzení představují důvody pro jeho vystavení.

[35] Na základě výše uvedeného NSS konstatuje, že stěžovatelka nebyla oprávněna provést opravu daně v dodatečném daňovém přiznání ve smyslu § 43 ZDPH a § 141 odst. 2 daňového řádu již proto, že nedodržela ani jednu z lhůt pro podání dodatečného daňového přiznání.

[36] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nebyla v této věci oprávněna provést opravu daně v dodatečném daňovém přiznání, je pro rozhodnutí ve věci zbytečné hodnotit dodávku zboží z ledna 2013, neboť se týká jiného zdaňovacího období. Argumentace stěžovatelky v tomto směru proto ani nemůže být důvodná.

[37] Jinou věcí ovšem je, zda DPH za květen 2013 byla žalovaným (s nímž se krajský soud ztotožnil) doměřena správně. V této otázce již NSS nemůže se žalovaným ani krajským soudem bez dalšího souhlasit.

[38] Za stěžejní v této věci totiž NSS považuje námitku, kterou stěžovatelka konzistentně uplatňuje od samého počátku řízení - totiž, že žádná „nová“, resp. „další“ dodávka dveří na Slovensko dle sporných daňových dokladů (opravný daňový doklad č. 1012013 a faktura č. 1022013) v květnu 2013 nebyla a ani neměla být uskutečněna.

[39] Této stěžovatelkou tvrzené skutečnosti si ostatně byl zjevně vědom i správce daně, podle jehož závěrů žádné intrakomunitární plnění (dodání zboží na Slovensko) v květnu 2013 neproběhlo a původní daňové přiznání stěžovatelky za zdaňovací období květen 2013 je správné. Správce daně proto uzavřel, že údaje vykázané stěžovatelkou v dodatečném daňovém přiznání za květen 2013 nejsou správné a stěžovatelka neprokázala oprávněnost snížení uskutečněných zdanitelných plnění.

[40] Žalovaný však najednou ve svém rozhodnutí bez bližšího zdůvodnění (na rozdíl od správce daně) dospěl k závěru, že v květnu 2013 se dle opravných daňových dokladů uskutečnila nová dodávka zboží. Takový závěr musel být nepochybně pro stěžovatelku (s ohledem na její vysvětlování důvodu vystavení těchto dokladů) značně překvapivý.

[41] V souladu s judikaturou NSS je přitom vhodné uvést, že prokazování nároku na osvobození od daně v rámci intrakomunitárního dodání zboží je sice prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být dostatečným podkladem pro uznání nároku na osvobození, není-li zároveň prokázáno, že zdanitelné plnění fakticky proběhlo, resp. proběhlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění (srov. obdobně k nároku na odpočet DPH rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2012, čj. 8 Afs 44/2011-103).

[42] Závěr žalovaného a krajského soudu o reálném uskutečnění „*květnové dodávky*“ dle těchto sporných daňových dokladů z května 2013 je tedy přinejmenším předčasný. Skutečnost, že se jedná o novou dodávku, je totiž „*prokazována*“ pouze listinnými důkazy - opravnými daňovými doklady, které sice vystavila stěžovatelka, která však současně konstantně tvrdí, že ve skutečnosti dle těchto dokladů v květnu 2013 žádná nová dodávka uskutečněna nebyla - jedná se jen o kopie účetních dokladů, které se vztahují k dodávce předchozí. Stěžovatelka tedy sama správnost a věrohodnost těchto daňových dokladů zpochybnila. Za této situace tedy k těmto dokladům o údajné existenci plnění (dodávek dveří) osvobozeného od daně v rámci intrakomunitárního plnění neunesla ani břemeno tvrzení, tj. že toto plnění proběhlo tak, jak je v této faktuře deklarováno.

[43] V případě, že nebyla „*květnová dodávka*“ vůbec uskutečněna, nemohla být logicky DPH ani zatížena; stěžovatelce tak nemohla vzniknout povinnost přiznat daň podle § 21 ZDPH.

[44] Žalovaný se však zaměřil především na otázku, zda sporné daňové doklady, které stěžovatelka vystavila v květnu 2013, souvisí s předcházející lednovou dodávkou, a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k negativnímu závěru. Podle názoru NSS je však pro rozhodnutí ve věci rozhodné, zda ve skutečnosti „*květnová dodávka*“ vůbec existovala.

[45] Touto otázkou se však žalovaný (ani krajský soud) blíže nezabývali a vycházeli jen z opravných daňových dokladů, které zpochybnila sama stěžovatelka.

[46] Popsané pochybení žalovaného má za následek nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů (touto vadou je zatížen také rozsudek krajského soudu, který závěry žalovaného převzal). Uvedené pochybení má také logicky za následek, že v určitých částech jsou rozhodnutí žalovaného a krajského soudu vnitřně rozporná, jak namítala stěžovatelka. Lze např. poukázat na skutečnost, že krajský soud na jedné straně dochází (ve shodě se správcem daně) k závěru, že daň původně nebyla za květen 2013 vykázána v nesprávné výši (bod 39 rozsudku), ale na straně druhé souhlasí se žalovaným, že daň za totéž zdaňovací období je nutné doměřit.

[47] V návaznosti na výše uvedené závěry musí NSS přisvědčit rovněž kasační námitce týkající se provedení zejména svědeckých výpovědí (popř. dalších důkazů), protože tyto výpovědi, resp. důkazní návrhy, byly dosud hodnoceny v podstatě jen ve vztahu k dodávce zboží v lednu 2013, ale nikoli k existenci sporné „*květnové dodávky*“.

[48] V dalším řízení tedy žalovaný zváží provedení dalších důkazů (popř. jejich zopakování) k existenci „*květnové dodávky*“. Je samozřejmě otázkou, zda je skutečně nezbytné tyto důkazy provádět, anebo zda žalovaný „*uvěřit*“ stěžovatelce, že v květnu 2013 ve skutečnosti na Slovensko zboží nedodala.

IV. Závěr a náklady řízení

[49] NSS shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení napadeného rozsudku NSS zrušil také rozhodnutí žalovaného [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.]. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[50] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatelka měla úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i kasační stížnosti. NSS je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení.

[51] V řízení o žalobě učinila zástupkyně stěžovatelky tři úkony právní služby - převzetí zastoupení, podání žaloby a účast u jednání dne 20. 6. 2018 [§ 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]; v řízení o kasační stížnosti učinila zástupkyně stěžovatelky jeden úkon právní služby - podání blanketní kasační stížnosti včetně jejího doplnění [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za celkem čtyři úkony právní služby jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 12 400 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 1 200 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. celkem 13 600 Kč. Advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se uvedená částka zvyšuje o 2 856 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %. K tomu je třeba přičíst zaplacený soudní poplatek v řízení o žalobě ve výši 3 000 Kč a v řízení o kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) a položka 19 sazebníku soudních poplatků]. Dále stěžovatelce náleží náhrada za promeškaný čas cestou k jednání před krajským soudem dne 20. 6. 2018 ve výši 200 Kč za 2 půlhodiny po 100 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu] a cestovné za cestu z Českého Krumlova do Českých Budějovic a zpět při vzdálenosti 50 km ve výši 275 Kč osobním vozem Toyota [§ 1 písm. b), § 4 vyhl. č. 463/2017 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad]. Celkem tedy stěžovatelce náleží náhrada nákladů řízení ve výši 24 931 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit stěžovatelce k rukám její zástupkyně ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 23. listopadu 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu